

Jeg er jo forberedt paa de Indvendinger, som vil fremkomme mod dette Lovforslag. Der vil først og fremmest komme den Indvending, vi allerede i ikke ringe Grad har hørt ogsaa under denne Finanslovbehandling, at det er en skammelig Ting at give Nedsættelser for de store eller større Formuer, og at de større Formuer vil profitere mere af dette Forslag end de mindre. Ja, det er et Argument, der ikke vidner om nogen særdeles dyb Tænkning. Hele vor Skattelovgivning er jo særdeles demokratisk anlagt — jeg har selv bidraget mit dertil ved Bestemmelsen om Mindrebeskatningen af de smaa Formuer, for saa vidt de er forbundet med ringe Indtægt, og ved Gennemførelse af de betydeligt forhøjede Fradrag i Indkomstskatten, baade Personfradrag og Børnefradrag. En Følge af disse Indrømmelser til de smaa er ganske naturligt, at deres Skat til Staten er blevet meget ringe, og som Følge deraf maa ogsaa, naar der er Tale om Skatnedsættelse og Skatteeftergivelse, denne naturligt blive ringe, det kan ikke være anderledes. Det er et uhyre lidt slaaende Argument, naar man har sagt — jeg nævnte det allerede under Finanslovbehandling —, at den 10 pCts. Nedsættelse i Fjor var overordentlig udemokratisk, fordi der kunde anføres Eksempler paa, at et Postbud og en Arbejder kun fik, jeg tror, det var nogle Øres Nedsættelse, men at de store Indtægter fik saa meget mere. Dette hænger saaledes sammen, at disse netop paa Grund af den i 1922 gennemførte Reform med den stærke Forøgelse af Fradragene i Forvejen betaler en ganske ringe Indkomstskat, og som Følge af den særlige Bestemmelse om de smaa Formuer, hvis Ejere kun har smaa Indtægter, betaler ogsaa disse Formuer kun meget lidt. Det er altsaa et Argument, der ikke rammer stærkt.

Saa siger man ogsaa, at man vil lette de Formuer, som har tjent ved Kronestigningen. Ja, det Argument er om muligt endnu mindre gennemtænkt end det forrige. Det er noget af en Fabeldigtning, dette om disse Formuer, som har tjent paa Kronestigningen. Vist er der Formuer, som har tjent ved Kronestigningen, men at sige, at Formuerne i Almindelighed har tjent ved den, turde være en mild Overdrivelse. Jeg maa nok spørge, hvor Fortjenesten bliver af for dem, der har anbragt deres Formuer i Landbrug, i Skovbrug, i Skibe, i Fabriks- og Haandværksvirksomhed, navnlig for saa vidt saadant er forbundet med Brugen af fast Ejendom.

Kronestigningen har her haft lige den modsatte Virkning, den har i høj Grad foranlediget et Tab for vedkommende. For Papirformuernes Vedkommende kan det naturligvis i adskillige Tilfælde siges, at de har tjent ved Kronestigningen, men man glemmer at gaa til Bunds i dette Forhold, man glemmer at se, hvad disse samme Formueejere har tabt i Inflationstiden ved, at deres Renteudbytte var det samme, for saa vidt som det var Obligationer, medens derimod disse Penges Købeevne var formindsket omtrent til det halve. En virkelig Opgørelse af, hvem der har tjent paa Kronestigningen eller ikke tjent paa den, vil blive et meget besværligt Regnestykke, personligt tror jeg, at den i det langt, langt overvejende Antal Tilfælde vil føre til, at der ingen Fortjeneste har været.

Det, der her foreslaas, er en Nyhed i Skattelovgivningen ikke blot her i Landet, men ogsaa i andre Lande, og det er en ikke lille Opgave, der herigennem paalægges Skattemyndighederne. Baade af Hensyn til disse og af Hensyn til Statskassen har det derfor været nødvendigt at gaa frem med Varsomhed. At paalægge Ligningsmyndighederne selv paa første Haand at udfinde Formueudbyttet vil være at stille dem overfor en alt for vanskelig og i hvert Tilfælde i Øjeblikket vistnok uløselig Opgave, derfor maa det efter Lovforslaget blive dens Sag, som ønsker Nedsættelsen, at begære den og overfor de skattelignende Myndigheder selv paa fyldestgørende Maade oplyse, hvilket Udbytte Formuen har afkastet i det paagældende Regnskabsaar, og med hvilket Beløb dette Udbytte indgaar i den samlede Indkomst. Det er jo givet, at denne Skelnen mellem Formue- og anden Indtægt er forbundet med Vanskeligheder, men kun herigennem kan Maalet naas: at stille Skatten i et rimeligere Forhold til Formueudbyttet. Det maa ogsaa erindres, at der kun raades over et Beløb paa knap 10 Mill. Kr. i et Normalaar, og at det gælder om at anvende dette Beløb saaledes, at det bliver de lavest forrentende og de slet ikke forrentende Formuer, der først og fremmest faar den største Lettelse. Dette Maal vil ikke kunne naas ved at anvende Beløbet til en almindelig Nedsættelse af Satserne i vor Formueskat, som jo nu indbringer 37 Mill. Kr. Det vilde naturligvis være en Lettelse, men ikke en Lettelse, som særlig kom dem til gode, der trænger mest dertil, og for hvis Vedkommende der er størst Fare for Formueopsparing.